

OZNANILA

Župnija Ljubljana Sveti Križ

Maj 2017

VES TVOJ, MARIJA

Dnevi hitijo mimo. Včasih se mi zazdi, da jih le opazujem, kako se vozijo mimo mene. Kot hitri vlak, kadar stojim pred zapornico. Vem, da pride, čakam ga in ko ga zagledam, ga v dveh sekundah več ni. Misli so polne dnevnih obveznosti, roke polne dela, srce polno dobrih namenov in idej, ki še čakajo na uresničitev. In vse se vrtil v nenehnem, ponavljajočem se krogu. Čisto iskreno povedano, sem in tja me prime, da bi vrgla puško v koruzo. Vsaj na kakšnem področju. Vas tudi?

Še vedno se dobro spomnim srednješolske kontrolne naloge pri slovenskem jeziku, kjer smo morali v eni izmed nalog zapisati stalno besedno zvezo. Pa sem zapisala: vreči puško v koruzo. Ko je profesorica prinesla popravljene naloge, je bila zraven moje <puške v koruzi> napisana opomba: »Če se vam res kdaj zgodi, da boste vrgli puško v koruzo, jo pojdite naslednji dan iskat! Nujno!«

Profesorčinega nasveta, še posebej tistega, zapisanega s klicajem, ne gre kar tako ignorirati. To menda vemo vsi. In tako se je razvnela srednješolska razprava o tem, kako ponovno najti reči, nad katerimi smo obupali. Kje dobiti pogum za odpravo v tisto

visoko zraslo koruzo, ki je pogoltnila naše puške ... In najpomembnejše – koga prijeti za roko, da ne gremo sami ... Takrat nekje, sredi vseh teh odraščajočih razmišljanj in iskanj, se je začelo moje zatekanje k Mariji. Da ne bom sama. In da ne bom prevečkrat brskala po koruzi.

Ko se ozrem nazaj, vidim, kako se je moj odnos do Marije spreminjal in gradil. Bila so obdobja, ko je bil edini način pogovora z njo molitev Rožnega venca. Potem je bila to opoldanska molitev Angelovo čiščenje. Pa prihajanje k sveti maši vsako prvo soboto v mesecu, ko častimo Marijino brezmadežno srce. Včasih je bila molitev kot vrelec, včasih sem potrebovala opomnik, da je zatekanje k Mariji tudi del moje vere, tega, kdo sem. Vendar ne glede na to, kakšno je bilo oziroma je moje obračanje k Mariji, vem, da me vedno znova ukorenini. Usmeri mi pogled v pravo smer. Pomaga mi globoko zajeti zrak, se ustaviti in postaviti stvari na prava mesta. V Marijinem srcu najdem razumevanje za hrepenenja mojega srca. Najdem pogum in vztrajnost. Najdem toplo in nežno sprejetost, kljub vsem ženskim muham, ki jih imam. Najdem zaščitnico, ki me ozdravlja strahov. Ogrne me s svojim plaščem in skriva pred svetom, ljudmi, pred lastnimi padci. Napolni me z močjo in me ljubeče vrne v realnost, ki je potem vedno videti polnejša upanja in lepša.

Tudi naše družinsko življenje je prežeto z izročanjem Mariji. Ob jutrih jo prosimo za varstvo, ob večerih se ji zahvalimo. Še posebej v Marijinih mesecih radi molimo Rožni venec. Moram priznati, da me še vedno malo pogrejejo izjave, da je molitev Rožnega venca predolga, dolgočasna, monotona in da res ni primerna za otroke in večerno družinsko molitev. Izkušnje mi govorijo ravno nasprotno. Če med molitvijo prvih dveh desetk najini štirje nadobudneži še skačejo naokrog, plešejo z rokami in podobno, še med tretjo desetko njihova telesa zagotovo začnejo umirjati. Če nimajo ideje, s kakšnim namenom bi zmolili prvo desetko, je treba pri tretji že narediti ‚vozni red namenov‘. Včasih je čisto vsaka Zdravamarija izročena s svojim namenom. Če je treba v začetku Marijinih mesecev poskrbeti za kakšno spodbudo glede sodelovanja pri molitvi Rožnega venca, morava nekaj dni kasneje z možem imeti pripravljene res tehtne razloge, zakaj ne bomo

zmolili celega dela Rožnega venca, ampak samo desetko. Vedno znova vidim, kako res je, da otroci v ponavljajočih se dogodkih, dejavnostih in besedah najdejo svoje sidro, svojo pripadnost, doživijo občutek varnosti in se umirijo. Samo tako zmorejo dobro in trdno položiti zidake, ki bodo temelj njihovim porajajočim se življenjem. Iz molitve Rožnega venca se vedno rodi mir v srcu. Ne glede na starost. Janez Pavel II. je nekoč dejal, da je Rožni venec njegova najljubša molitev: »Je čudovita molitev, čudovita v svoji preprostosti in globini ... Hkrati more naše srce vključiti v zaporedje skrivnosti rožnega venca vse dogodke, ki sestavljajo življenje posameznika, družine, naroda, Cerkve in človeštva; osebne izkušnje in doživetja bližnjega, posebej tistih ljudi, ki so nam najbližji, ki so nam pri srcu. Tako v preprosti molitvi Rožnega venca utripa ritem človekovega življenja.«

Seveda molitev Rožnega venca še zdaleč ni edini način izročanja Mariji. Mnogo jih je. Slovenski kristjani imamo, zahvaljujoč se našim prednikom, bogato dediščino Marijinih romarskih svetišč, molitev in posvetitev Mariji. Ni treba, da je posvetitev Mariji zapletena, visokoleteča stvar, ki nas bolj bremeni kot osvobaja. Lahko so to le tri besede, ki jih izgovorimo vsak dan z vero in zaupanjem v Marijino navzočnost. Tri besede, ki so varovale vse poti Janeza Pavla II. Ves tvoj, Marija. Ves tvoj – v vsakdanjih opravilih, službenih obveznostih, družinskih skrbeh, mladostniškem iskanju, težkih odločitvah in preizkušnjah, veselju in razigranosti. Ves tvoj, Marija, ko v tvoje brezmadežno srce polagam vse svoje, sebe in vse človeštvo.

Marija je preprosta žena, ki ne zastavlja vprašanj. Ob angelovem sporočilu, da bo mati Odrešenika, si ni vzela teden dni časa za razmišljanje o posledicah, ni preračunavala drugih možnosti in ni zahtevala osebne pogovora z lastnikom te ideje, kjer bodo vse karte odprte na mizi. Njen <da> je bil preprost in jasen, brez odeval filozofskih razprav. Bil je poln sprejemanja in globoke ljubezni. Zato prosim za milost, da bi vsi občutili hvaležnost, da je vlak časa zopet pripeljal mesec maj. Da lahko bolj oza-vestimo Marijin objem, bolj občutimo njeno varstvo in jasneje vidimo njen razgrnjen plašč, pod katerim skriva vsa naša srca in jih varuje Zanj, ki je cilj naše poti.

Petra Novak

SPOMIN NA POSVETITEV CERKVE VSEH SVETIH

Posvetitev cerkve Vseh svetih bi lahko primerjala z adventom in božičem – dolge priprave, ki jim sledi praznik; velika odrekanja, pričakovanja, nato slavje.

Tistega majskega dne se sicer spominjam, vendar ne tako natančno in ostro, kot bi si želela. Ko slaviš, si prepričan, da tega ne boš pozabil, a med pisanjem ugotavljam, da je kar precej spominskih drobcev zbledelo. V meni je zasidrano le globoko olajšanje, da nam je uspelo, da je bilo lepo, da je prišlo veliko ljudi od vsepovsod, da je donela pesem iz zborovskih in ljudskih grl ter da smo med obilno pogostitvijo prepevali pred cerkvijo in na dvorišču tudi narodne pesmi.

Spominjam se g. nadškofa Alojzija Šuštarja in njegovega maziljenja oltarja ter posameznih cerkvenih stebrov. Cerkev je bila nabito polna duhovnikov, redovnikov, redovnic, precej je bilo (takrat to ni bilo običajno) političnih veljakov, gradbenikov, predvsem pa ljudi – župljanov in Ljubljančanov, ki so gradnjo naše cerkve zaradi bližine pokopališča zvesto spremljali, pa tudi gostov iz Slovenije in tujine.

Moj spomin je povezan predvsem z glasbo. Več mesecev smo imeli dvakrat tedensko pevske vaje. Naš zbor je bil sprva mladinski (dijaki, študentje in nekaj ravnokar zaposlenih). Moč naših glasov je zadostovala za petje v stari cerkvici, kmalu pa nam je bilo jasno, da ne moremo napolniti tako velikega prostora,

kakršnen je nova cerkev. Takrat smo se odločili za potezo, ki se mi vse do današnjih dni zdi najboljša – najprej je vsak pevec povabil k zboru svoje starše, nato smo vabili bivše/preseljene župljane, ki so peli v prvem zboru po ustanovitvi župnije, zadnji mesec pa so se nam pridružili še moji sopevci iz Consortiuma musicuma, ki so zastopali pevce z ljubljanskih korov. Zanimivo je, da je zbor s starejšimi poleg polnega zvoka pridobil razigranost (!) in veselje – mnogo večje, kot smo ju imeli poprej. Na posvetitvi so zadoneli Sattner, Trošt, Beethoven, Händel in ljudske pesmi. Zborovsko in ljudsko petje je napolnilo prostor in naša srca, da smo bili čisto vzneseni. Igrala sem na elektronske orgle, ki so nudile zboru in ljudstvu ustrezno podporo, čeprav z njimi seveda nisem mogla pričarati vzdušja pravih cerkvenih orgel (pa sem si zelo želela!).

Za kor smo naredili vstopnice, ker smo se bali, da bo prepoln. Okrog in okrog ob ograji so bila namreč sedišča za narodne noše, ki so krasile cerkveni obod kot nekakšen gorenjski nagelj na okenski polici, pevcev pa je bilo okrog 70. Cerkev je bila okrašena tudi z zelenimi bršljanovimi vencami, ki so jih za nas spletli prijazni župljani iz Šentvida. Nekaj mladih nas je tedanji kaplan g. Perčič odpeljal k njim, da bi se naučili izdelovati to okrasje še za druge priložnosti, vendar je to kar precejšnja večšina, ki sem jo, žal, prehitro pozabila.

Na koncu smo bili utrujeni, vendar srečni, da nam je uspelo nekaj velikega. Spominjam se, da se nam ni zgodilo tako, kot se pogosto dogaja pri praznikih, ko po doseženem cilju nastane praznina. Nasprotno, navadili smo se na bližino drug drugega, vsako nedeljo znova smo bili hvaležni, da smo zgradili cerkev – z zidaki in z ljudmi. Veselili smo se krstov, obhajila, birm, porok (na katerih ni bilo treba stati in nič več trepetati za lepo vreme) ... kot da bi na novo zgradili tudi župnijo.

Oktober 1987 nas je župnik g. Rojc v zahvalo za ves trud povabil na nepozabno romanje v Rim, kjer nas je na Trgu sv. Petra pozdravil in blagoslovil papež Janez Pavel II. Mislim, da je bil tak zaključek celotnega projekta najlepši in ob spominu nanj mi je še vedno toplo pri duši.

Katarina (Černe) Nagode

KNJIGA IN ČAJ – MARGA LAUER: PAST JOGE

V torek, 9. maja, ob 19.45 se bomo pogovarjali o knjigi Past joge, ki jo je napisala Marga Lauer.

Gre za izkustveno pričevanje nemke Marge Lauer.

Joga je vsepovsod okrog nas: jumbo plakati in drugi oglasi jo ponujajo najrazličnejšim skupinam ljudi vseh starosti. V naši kulturi je predstavljena kot neke vrste telesno (in tudi duhovno) zdravilo za skoraj vse težave, s katerimi se dandanes najpogosteje soočamo. Po besedah organizatorjev vadb z jogo med drugim pridobimo boljše fizično zdravje, telesno gibljivost in moč, sprostitvev, notranji mir, samozavest, večjo sposobnost koncentracije ipd.

Nemka Marga Lauer je ena mnogih, ki so upali, da si bodo z jogo olajšali svoje telesne in duševne tegobe. Prvi rezultati so bili tako obetavni, da se je začela poklicno ukvarjati z jogo in odprla šolo joge tudi v domači hiši. Postopoma pa so se na njeni duši in telesu začeli pojavljati stranski učinki, ki so poslabšali njeno prvotno stanje in poglobili stisko. A to še ni bil konec, Marga Lauer je nato zaživela novo življenje ... Preberite si njeno pričevanje v knjigi Past joge. Knjigo je izdala Založba Emanuel.

Povabljeni k branju.

Zdenka Sušec

V MAJU SE VIDIMO PRI ŠMARNICAH

Otroci in odrasli, vabljeni k šmarnicam, ki bodo letos primerne in zanimive za vse starosti. Skupaj s **sestro Favstino Kowalsko** bomo napredovali po poti **prijateljstva z Jezusom**. Tako bomo lahko poglobili svoje zaupanje v Božjo dobroto in usmiljenje, poleg tega pa izvedeli marsikateri zanimiv podatek iz življenja poljske sestre, svete Favstine Kowalske.

POVABILA:

... k Fatimski pobožnosti

Letos obhajamo 100 let prikazovanja Marije trem otrokom – pastirčkom v Fatimi na Portugalskem. Marija se je prikazala pred trenutki zgodovine človeštva, ki so se izkazali za ključne – prva in potem druga svetovna vojna, ki sta bili napovedani, če se ljudje ne bodo spremenili. Sporočilo je aktualno tudi danes; še vedno je pomembno, da se najprej mi sami povsem izročimo Božjemu usmiljenju, pri čemer nam lahko močno pomaga Marija in njena ljubezen do nas. Z osebnim spreobrnjenjem pa lahko prosimo tudi milosti za cel svet.

Z mesecem majem bomo začeli s Fatimsko pobožnostjo. Prvič se dobimo **13. maja ob 18.00**, t.j. eno uro pred sveto mašo. O nadaljnjih srečanjih pa vas bomo še obvestili.

... k posebnemu praznovanju

Dolgoletna pastoralna sodelavka v naši župniji s. Marija Jasná Kogoj bo praznovala 50-letnico redovnih zaobljub. Zahvalna sv. maša bo v uršulinski cerkvi v Ljubljani v soboto **6. maja ob 15. uri**. Vesela bo, če se boste udeležili te zahvalne maše ali če se je boste spomnili v molitvi!

... in še k obletnici posvetitve naše cerkve

28. maja bo ob 9. uri ob praznovanju 30-letnice posvetitve cerkve Vseh svetih somaševanje vodil nekdanji in zaslužni župnik msgr. Anton Rojc. Vabljeni, da se kot velika župnijska družina zberemo ob tem jubileju.

KOLENDAR DOGODKOV ZA MAJ 2017

Ob nedeljah so šmarnice ob 18h (brez maše), sledijo igre.

Pon., 1. 5.	Praznik Sv. Jožefa, delavca. Sv. maši ob 9.00 in 19.00 .
--------------------	--

